

В писмо от 15 март 1972 г. до биографите на Багряна – Блага Димитрова и Йордан Василев, написали забележителния двутомник за нейния живот: „Младостта на Багряна“ и „Дни черни и бели“, както и последвалата книга „Кръстопътна среща“, и пожелали да се срещнат с него, той казва: „...Що се отнася до спомени за моите лични отношения с Багряна в миналото, считам, че за щастие тя е жива и здрава и тя трябва да ви каже: дали и какво желае от нашите отношения да влезе в бъдещата Ви книга за нейния живот. За себе си намирам, че в случая не мога и не трябва да имам думата.“⁷

Това е човекът, който я изтръгва от черните дни след смъртта на Боян Пенев, връща я към живота, към надеждата за щастие. Багряна не крие това: „Той ми вдъхна желание за живот“ – споделя тя пред своите биографи – които допълват: „Лиза произнася името му с вълнение и признателност.“⁸

Поетесата рисува портрета му: „...Той бе висок, черноок, с продълговато лице. Имаше остър, умен поглед, пълен с ирония и хумор. Беше седем години по-млад от мене. ... Завършил право във Виена, знаеше немски, френски, а мисля и английски. Разбираше музика, живопис. Беше син на видно семейство. Четеше много. Доставяше си всичко интересно, което излезе у нас и в световната литература... Благодарен характер, разбираше ме като човек на изкуството... Духовит, културен, интелигентен човек, винаги интересен в разговор. На онова време той изчете Буденброкеровите на Томас Ман, Форсайт – Сага на Голсуърти – на немски. Разказвал ми е подробно за тях... Беше и голям любител на природата... И ми помагаше. Бях започнала да участвам в съставянето на учебници, когато ме бяха уволнили един от многото пъти. Заедно работехме с Д. Б. Митов и Калина Малина. Аз трябваше да замина по някакъв случай, може би конгрес в чужбина. НН⁹ ходеше с машината си у Митови да